

DOMINIK DÁN

BÁSNÍK

BÁSNÍK

Dominik Dán

BÁSNÍK

slovar

Text © Dominik Dán 2013
Translation © Josef Šmatlák 2015
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2015

ISBN 978-80-7391-159-1

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, přestože mohou
leckomu připadat povědomé...*

*Donec eris felix, multos numerabis amicos;
tempora si fuerint nubila, solus eris.*
(Publius Ovidius Naso, *Tristia* 1,9,5-6)

Dokud ti štěstí bude přát, mnoho napočteš přátel,
pakli se časy zachmuří, zůstaneš úplně sám.
(Publius Ovidius Naso, *Žalozpěvy*)

*Věnováno Paľovi Ulbrikovi, nejlepšímu kamarádovi
z dětství. Zahynul tragicky dřív, než jsme stihli
zaskočit na tak dlouho slibované pivo. Hnípo,
vzpomínáme, bolí to, chybíš nám všem.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., Mgr. Michalu Ondrkalovi,
JUDr. Jozefu Vachálkovi, MUDr. Denisu Valentovi, PhD.,
MUDr. Jaromíru Chorváthovi, MUDr. Dušanu
Rapošovi, CSc., MPH.

1

BŘEZEN 1988

Burger ukončil práci v pět, všichni se vytratil. Musel odejít i Hanzel, protože měl objednaného instalatéra a chtěl si ho pohlídat, aby jim záchod nezačal dva týdny po opravě znovu téct – jako posledně.

Burger vyčkal, až se kancelář vylidnila, zaklapl spis, zapálil si cigaretu a pohodlně se opřel.

„Richarde, chtěl jsem ti něco říct,“ ozval se opatrně.

„Copak?“ ozval se Krauz a cpal si věci do igelitky.

„Včera někdo zneužil Rusalku.“

„Ale?! Lidi jsou neřádi.“

„Někdo zavolal na rotu a spustil akci na vlastní triko.“

„Nekecej.“

„Michálka odvezli v noci na ARO, dostal infarkt, takže ten to bejt nemoh, a já jsem zatím infarkt neměl, ale když mi ráno volal Talapka, tak skoro jo. Já jsem mu totiž v noci nevolal.“

„To je zajímavý.“

„To je nejen zajímavý, ale hlavně hodně nebezpečný.“

„Takže je průser?“

„No... průser. Ten někdo jaksí zapomněl, že po Rusalce se do dvanácti hodin musejí vypsát nezbytný lejstra. Písemná žádost, podepsaná ředitelem, plán akce a její vyhodnocení.“

„Takže průser?“

„No... byl by, kdyby mi Talapka nevolal a všechno neřek. Udělal to dřív, než to dal do hlášení, a věděl proč. Tak jsem ty lejstra za toho někoho vypsál já a poslal po kurýrovi ještě v limitu. Kapitán Talapka strčil všechno do šanonu a celou věc uzavřel.“

„Takže co?“

„Takže všechno proběhlo podle předpisů a věc je uzavřená.“

„Tak to jsem rád. Ani nevím proč, ale ulevilo se mi. Uzavřená věc je to nejlepší na světě, co nás může potkat.“

„No... uzavřená, tak abych byl úplně přesnej, ona zas tak úplně uzavřená není. Všechno by bylo v pořádku, kdyby se hochům státním nevypařila o půlnoci Dana Hauskrechtová...“

„Kdo že?“

„Ta Hauskrechtová, co dělala ve velínu s naším Agáczem.“

„Neznám. Vlastně počkat, asi ji znám. Ale jen služebně, jednou nebo dvakrát jsem ji vyslyšel.“

„Dvakrát, protože já jsem našel její dodatečnou výpověď ze včerejška v nezařazenejch, byla tady v šest večer.“

„To je teda náhoda.“

„Bodejť. My jsme krytý. To byl geniální tah. I Michálek je z toho venku, ale jeho nástupce už od rána prcají horem dolem.“

„Ať si zvyká, život není peříčko, co?“

Burger se zvedl, naklonil se nad stolem a kývl na Krauze.

„Moh bys mi, prosím tě, věnovat aspoň chvílku svýho vzácnýho času, přestat s balením a podívat se mi do očí?“

Krauz vyhověl a naklonil se nad stolem jako Burger. Jejich pohledy se setkaly, žádný neuhnul.

„Richarde, seš hovado, víš to?“

„Vím.“

„Ale hovado odvážný. A to se mi líbí. Zejtra o půlnoci se měněj hesla. Ale to tě asi nebude zajímat!“

„Ne, co já s tím?“

„Nic. Ty nic. Ten někdo měl neskutečný štígro.“

Burger se opřel rukama o stůl, Krauz rovněž.

„Ale něco by mě zajímalo, Edo, musím říct,“ nadhodil Krauz.

„A to je?“

„Proč se tomu říká Rusalka?“

Burger zatáhl ze žhnoucí cigarety a vyfoukl obláček dýmu.

„Protože rusalka je taková vodní víla, prelud, co se vznášej nad hladinou jako opar. My taky občas vyrábíme preludy. Občas i nad vodou.“

„To je ale kravina! Kterej vůl na to přišel?“

Burger mlaskl a típl cigaretu. „Myslel jsem, že trocha poezie nikoho nezabije,“ zabručel si pod nos.

„Nic jsem neslyšel.“

„Tak ti řeknu něco nahlas. Vyser se na přeludy, máš tu něco jináčího, co by se mělo vyřešit.“

„A co jako?“

„Před pár rokama řekli jednomu chlápku, aby se rozhod. A on se rozhod – vyřešil problém a rozsek gordickéj uzel.“

„Jo tak,“ přikývl Krauz.

„Tak tak,“ přitakal Burger.

„To bylo hodně dávno, dva tisíce tři sta let zpátky, Edo. Ten chlápek se jmenoval Alexandr Veliký. Řekli mu, že jestli chce bejt řeckým králem, tak musí rozvázat gordickéj uzel, kterým byl přivázaněj vůz v chrámu řeckýho boha Dia ve městě Gordion. Ten uzel byl složitej, nebylo vidět konce provazu. Alexandr se vybodnul na to, aby hledal konce, a uzel rozseknul mečem. Pak se stal králem nejen v Řecku a velkým vojevůdcem.“

„To jsem rád, Richarde, že tuhle báčorku znáš. Nepřipomíná ti náhodou něco?“

Krauz vytáhl zásuvku svého stolu, zalovil v ní a vytáhl desky. Rozevřel je a na listu papíru v nich vloženém si přečetl nadpis. Usmál se.

„Máš recht, Edo, já se taky musím rozhodnout. Nemám meč, nemám, čím bych problém rozsek, ale umím ho roztrhnout.“

Přetrhl desky vejpůl, večtvrt a ještě. Natrhané kousky papíru zmačkal do koule a hodil ji do koše.

Chvíli jen tak seděli a jen tak mlčeli.

Burger plácl do hromady spisů na stole a znechuceně se zamračil na kupu papírů.

„Víš, Richarde, co? Já už toho mám plný zuby. Co kdybysme skočili na pivo?“

„Jsem pro.“

„Nemusíš domů?“

„Musím, ale Sylvie musí dneska počkat.“

Burger a Krauz vyšli z budovy strážené dvěma lvy a vmísili se do chumlu lidí na chodníku. Pátrali po nejbližší hospodě.

Učitel a žák kráčeli vedle sebe bok po boku a žádný nevěděl, kdo se své funkce zhostil líp.

2

DUBEN 1988

První dopis doputoval ke svému adresátovi pouze náhodou. Vlastně nešlo o náhodu, ale o důkladnost místní poštačky. Měla bohaté zkušenosti s podobnými dopisy a uměla si poradit. V adrese na obálce scházelo PSČ i ulice, ale stručný údaj *Ke dvěma lvům na VB* ji nezmátl.

Doručila ho na místo určení s jistotou. Takové a podobné dopisy nosila běžně a bylo jich ažaž, každý týden nejméně deset a byly určeny nejen pro policii, ale i soud, prokuraturu, bytovému podniku nebo do domova důchodců. Poštačka byla prostě profesionálka, neměla s tím problémy.

Ty však měly dívky v podatelně, protože přípisek pod neúplnou adresu na obálce jim nic neříkal.

K rukám detektiva Krauze

Kterej blbec může takhle napsat adresu? Kde ho asi tak mají hledat. Detektiv Krauz? Co je to za ptáka?

Dívky v podatelně nadávaly. To bude zase nějaký ucho, co se nenahlásilo v operačním středisku. A detektiv? Takováhle funkce se v místních služebních tabulkách nevyskytovala, oficiálně se nesměla používat. Bylo to označení pro kriminalistu nebo operačního pracovníka, jenže pocházelo z imperialistického čili ideologicky závadného bloku a jeho nositel byl policista někde v západním Německu nebo Rakousku, ale určitě ne v tomhle baráku. U nás byli pouze kriminalisté nebo operační pracovníci, a žádní detektivové.

Dívky v podatelně si s problematickým dopisem nelámaly hlavu a odevzdaly ho náčelníci vnitřního oddělení, ať si láme hlavu ona. Ta nelenila a zavolala na osobní oddělení, aby zjistila, zdali někdo takového jména u nich pracuje.

A byla překvapená.

„Zrovna nastoupil, ale už maká. Zatím bažant,“ potvrdila osobářka s patričnou grimasou.

„A kde?“

„Na kriminálce u Majchrána. Co vím, tak ho vyfasoval Eda Burger.“

Náčelnice vnitřního oddělení se podivila, protože se s Burgerem dobře znali, každé ráno spolu jezdili autobusem do práce, ale že má ve své péči nováčka, to jí neřekl, nicméně už jí bylo jasné, kam má dopis nasměrovat.

Učinila tak bez meškání, bez prověřování a podezření – tenkrát se psal rok, kdy se o terorismu ještě nic nevědělo, a nikoho ani nenapadlo, že by dopis s podezřelou adresou měl poslat nejdřív na prověrku pyrotechnikům, aby zjistili, jestli neobsahuje nějakou výbušninu, nebo antrax – zkrátka ho nasměrovala rovnou na kriminálku.

A učinila to tak, že svým děvčatům nařídila, aby ho uložily do přihrádky nadepsané OVK.

Náčelník odboru všeobecné kriminality major Majchrán chodil do práce v půl sedmé. Tedy hodinu před začátkem pracovní doby, aby měl čas se připravit. Jeho pouť budovou probíhala pokaždé stejně. Na vrátnici pozdravil přítomného strážce pokynutím ruky a neobtěžoval se hledat služební průkaz, protože měl za to, že ho dotyčný příslušník pozná, byť to nebylo podle předpisů, ale byla to pravda. Poté se zastavil v operačním středisku a z přihrádky označené OVK si vzal poštu. Občas jí bylo tolik, že se mu hromada papírů nevešla pod paži, občas jen pár kousků – vnitřní noviny a pár zbytečných věstníků, které se mu pohodlně vešly do jedné ruky.

Dnes byla v přihrádce hromada pošty.

Vyběhl po schodech dvě patra – nejezdil výtahem, protože lékař mu zjistil zvýšenou hladinu tuků v krvi a cholesterol a doporučil mu více pohybu – vyvětral kancelář, postavil na vařič konvici s vodou na dvě kávy a vyčkal čtvrt hodinu, než dorazila Slávka.

O šéfovských sekretářkách se říká, že to jsou kuřky a výška jejich platu je odvozena od délky jejich minisukně. Jinde možná, ale tady nikoliv. Paní Slávka byla padesátice a dbala o pověst sekretariátu šéfa odboru všeobecné

kriminality s veškerou vehemencí své robustní, skoro metrakové figury – do roztrhání těla. Její sukně sahaly vždy dvacet čísel pod kolena.

Přišla přesně deset minut před sedmou, obřadně pozdravila svého šéfa, pochválila mu kravatu, převzala od něj poštu a šálek kávy a pustila se do úřadování. Tím okamžikem se den co den stala šéfova osoba přísně chráněnou veličinou a dostat se k němu znamenalo překonat nepřekonatelnou korpušentní bariéru paní Slávky.

Veškerou poštu si rozložila na stůl a pečlivě ji roztřídila podle jednotlivých oddělení. Něco pro mordýře, něco pro majetkovou kriminalitu, něco pro mravnostní, něco pro pátračku... práce jí šla od ruky, měla už bezmála třicetiletou praxi. Přitom i stihla popíjet kávu. Ta šéfovská byla vždy její první kávou dne a byla nejhorší, ale nikdy mu to neřekla, ostatní pak už vařila sama a na té si pochutnal každý, šéf i návštěvy, kterých byla občas za den hromada.

Třídila, popíjela a ještě jí zbyla i volná ruka pro cigaretu. Zapálila si první a vychutnávala tu směs lahodných chutí tabáku a kávy. Každé ráno stále to samé.

Rozdělila pár věstníků, pár interních nařízení, pár služebních zpráv a zápisů, pár dopisů, lokla si kávy, šlukla z cigarety a dopis s podivnou adresou a upřesněním *K rukám detektiva Krauze* položila přesně, neboť věděla, že Eda Burger má nového kolegu.

Nepozastavila se nad adresou a položila dopis na hromádku, určenou pro oddělení násilné kriminality. Octl se navrchu, neboť byl poslední.

Jakmile dokončila třídění pošty, típla cigaretu, dopila kávu a začala přepisovat hlášení pro ministerstvo, jež mělo být hotové a doručeno do desáté hodiny dopolední. Včera to nestihla a dnes tedy musela sebou hodit, neboť ministerské termíny byly neúprosné.

Hluk jejího psacího stroje zaplnil chodbu a vzápětí se k němu přidalo bouchání výtahových dveří jako neklamný důkaz toho, že začal další pracovní den a hoši z kriminálky přicházejí jeden za druhým na své pracoviště.

Začal běžný pracovní den, kdy pár chlápků, odhodlaných zabásnout nejhorší lumpy z města, přišlo do práce.

3

Dívka se probrala a zalapala po vzduchu. První nádech byl mohutný, křečovitý a překotný, jako když se potápěč vynoří z hloubky, kterou přecenil o dva metry. Sípavý hluboký nádech překračující hranici mezi životem a smrtí.

Nadechla se znovu a uspěla, nádech se podařil a strach opadal. Mdloba polevila, dívka procitla a začala vnímat. Bylo příjemné se nadechnout, omamné a uklidňující. Mohla dýchat a dýchala, znovu a znovu. Poněkud ji znepokojovala tma, ale požitek z čerstvého vzduchu převážil a na chvíli zaplašil pocit úzkosti. Na chvíli.

Teprve teď si uvědomila, že vzduch není moc čerstvý, ale teplý. Dýchala vlastní výdechy. Jak to? Zakroutila hlavou. Cosi jí hladivě lnulo ke tvářím, nosu a čelu. Došlo jí, oč jde – má na hlavě kuklu, proto ta tma. Znovu zakroutila hlavou, její krk cosi obepínalo, provaz nebo něco, co lehce svíralo, ale netlačilo. Znovu se zhluboka nadechla a k nozdram se jí cosi přimklo, nějaká látka. Byla si jistá, měla na hlavě kuklu. Proto ten teplý vzduch a proto ta tma. Znovu se nadechla, pomaleji a látka se nepřimkla. Pokud nadechovala mělce, šlo to bez problémů. Dýchala klidně, soustředěně pomalu, aby se nedusila.

Dýchání zvládla, na řadě byla tma a to ostatní. Zkusila pohnout rukama. Znenadání si uvědomila, že leží na zádech, ruce a nohy roztažené, ale potmě si nedokázala zkontrolovat přesnou polohu a překvapila ji nemožnost pohybu. Ne a ne se pohnout, potmě nic nefungovalo. Jako by jí tělo nepatřilo, ne a ne se zorientovat. Škubla rukou, nešlo to. Druhou rukou, opět nic.

Kdyby byla spoutaná, bylo by možné provaz aspoň maličko uvolnit a rukou pohnout, ale ona nemohla nic, jako by

na jejich končetinách leželo nějaké závaží. Těžké nezvládnutelné závaží. Jenže vůbec to nebolelo, takže provaz to asi nebude...

Zkusila pohnout nohama. Pocítila tlak na kotnících a kolenu, ale nohy se nepohnuly.

Zkusila pohnout břichem, posadit se – ale kolem pasu jí něco svíralo, silně, nedovolilo jí sebemenší pohyb vzhůru ani stranou, ale přitom nepůsobilo bolest.

Co to může být? Kde je? Co s ní je? Co se to děje?

Ležela na zádech na čemsi tvrdém, roztažená jako žába v zoologické laboratoři, na níž se studenti chystají zkoumat vnitřní orgány obojživelníka. Sama se kdysi v devítce ZDŠ takové akce zúčastnila a pitvání nebohého živočicha se jí náramně líbilo, zejména žabí stehýnka zbavená kůže byla úchvatná. Tehdy se vlastně rozhodla, že půjde studovat medicínu. Leč nedostala se na gymnázium, pouze na stavební průmyslovku, a když se pokusila po maturitě proniknout na lékařskou fakultu, nezískala od školy doporučení a nakonec ani neudělala přijímačky, takže bez odporu nastoupila do Hydroconsultu jako projektantka. U rýsovacího prkna už trávila sedm let a tato práce se jí vůbec nelíbila, avšak jinou možnost neměla. Tehdy se změna místa posuzovala jako fluktuace, a než by působila otcovi ostudu, chodila raději do nudné práce a trpěla. Její jedinou útěchou byl volejbal.

Jako každá středoškolačka čekala na nějakého rytíře na bílém koni, šiknul by se nějaký inženýr nebo doktor, ale panenku, která jen v koutě sedá, sotva dnes někdo hledá. Zůstal jí pouze volejbal.

Proč se jí vybavila zrovna střední škola? Kdesi četla, že umírajícímu člověku těsně před skonem proběhne před očima celý život jako film rychle ve zkrácené verzi, jí se však vynořila jen vzpomínka na střední školu a poslední třídu základky s pitvou žáby. Znamená to snad něco? Třeba že je její život v ohrožení?

Znovu zahýbala hlavou. Kukla dál pevně lpěla na obličejí, nic neviděla, nic neslyšela, nemohla se pohnout. Stav její bezmocnosti se vůbec nezměnil.

Jak se sem dostala? Co si vlastně pamatuje?

Naposledy si pamatuje... Co vlastně? Bože, jako by byla po pořádném mejdanu, hlava jí přímo třeští!

Vší silou se soustředila. Úporně se snažila vzpomínat. Byla na tréninku, hrály v tělocvičně na Tilgnerce, dohrály, žertovala v šatně se ženskými, osprchovala se, oblékla, odmítla jít se spoluhráčkami na víno, protože naposled to notně přepískly a kromě toho ji dneska měl čekat na parkovišti. Dnes konečně mohl a přijel pro ni, proto neměla na víno ani pomyšlení, tedy ne se ženskými. Kráčela po zarostlém neosvětleném chodníku jako obvykle, na jeho konci se nacházelo parkoviště, na něm auta, kandelábrý... šero.

Bože, proč jí hlava tak třeští!

Auta! Vybavila si auta. Nějaký chlap tam do dodávky nakládal zadními dveřmi stočené hadice a kabely nebo něco takového a dost se s tím mordoval.

„Co kdybys mi helfla, budeš mít pro dnešek jeden dobrej skutek,“ oslovil ji.

Chlapík jí připadal celkem sympatický a oslovil ji normálně, trochu rozverně, ale ona spěchala, protože on nerad čekal, a když se opozdila, vyčetl jí každičkou minutu. Zaváhala.

„Hele, bude to jen chvilka,“ naléhal chlapík.

Rozhodla se. Shodila z ramene sportovní kabelu, shýbla se k hadicím pohozeným u nárazníku dodávky, popadla je a zvedla... Zatočila se jí hlava a tma, víc si nepamatovala. Měla okno, ale nebyla s to odhadnout, jak dlouho byla v bezvědomí, nevěděla, co se s ní dělo. Najednou se probrala v téhle prazvláštní poloze. Vlastně ani nemohla svou polohu zkontrolovat, protože její hlava se nacházela v naprosté tmě.

Zatracená kukla! Jak se jí zbavit? Znovu zakroutila hlavou, znervózňela.

„Je tu někdo? Kurva, co je tohle za blbej fór? Zdeno, jestli je to tvůj nápad, tak si piš, že tě nakopu do prdele... Zdeno! Už toho bylo dost! Není to nijak příjemný, fakt, není!“

Kukla způsobila, že její hlas zněl tlumeně a zkesleně, ani nevěděla, jestli ho bylo slyšet.

„Zdeno! Tohle už fakt není vtipný!“ zakřičela, aby ji bylo slyšet. „Sundejte mi to!“

Pokusila se vzepřít a posadit se, aby svému protestu dodala na razanci, napjala všechny svaly, ale k jejímu překvapení se nic nestalo. Nezvedla se ani o píd', to, co ji poutalo ve vodorovné poloze, se vůbec nepohnulo.

Teprve teď se doopravdy vyděla, protože zapojila do svého pokusu všechny svaly a měla je dobře vytrénované, jenže s nimi nezmohla vůbec nic. Pořád byla roztažená jako žába, bezmocná tak, jak byla.

„Zdeno,“ zpokorněla, „tak jo, vyhrálas, já to vzdávám, je to dobrý, vydělilas mě. Ale už mi ten hadr sundejte z hlavy a můžete se chechtat. Já teda s váma pudu na decku, tak mě už neserte a sundejte mi to!“

Mluvila už mírně, ale poslední slova „sundejte mi to“ skoro zakřičela, neboť s ní zalomcovala klaustrofobní panika, přestože ničím takovým normálně netrpěla.

Pokusila se ještě jednou vzepnout a zabrat, ale nepomohla si. Její úsilí vyšlo nazmar, akorát se připravila o vzduch, zalévalo ji teplo a pocit nevolnosti. Chvilí lapala po dechu a snažila se uklidnit. Pochopila, že takto ničeho nedosáhne, tedy se aspoň uvolnila, když už byla vydána na milost a nemilost komusi, kdo měl přijít. Musel přijít, přece ji takhle nenechá navěky.

Přišel.

Neslyšela ho přijít, pouze ucítila, že se dotkl jejího krku. Trhla sebou, jako by jí projel elektrický výboj, a odvrátila hlavu. Opravdu se vyděla.

„No, konečně, ty krávo...“

Čísi prsty šetrně odmotaly provaz z jejího krku a sňaly kuklu.

Chtěla se na ně obořit, že tenhleten druh humoru nebere, že to přepískly a že si to s nimi vyřídí a...

Neobořila se, ba ani nehlesla, protože do očí se jí zapíchly dvě jehly, propíchny se až do mozku a způsobily takovou bolest, že jí vyrazila dech.

„Auu...“ zaúpěla a zařála zuby.

Zakroutila hlavou, ale bolest nepolevila, bodajícím jehlám nebylo možné uniknout. Mhouřila oči a zpod sevřených víček jí vytryskly slzy.

„Sakra, zhasněte to, vy krávy!“ vynadala vtipným spoluhráčkám, jakmile postřehla, že ne jehly, ale ostré světlo zavěšené těsně nad její hlavou je zdrojem bodavé bolesti. „Zhasněte to, fakt to bolí!“

Po chvíli přece jen dokázala jakžtakž pootevřít oči a mžikáním se natolik adaptovala, že mohla rozeznávat. Za-

hlédla černé ruce, které odtahovaly stojan s reflektorem umístěný za její hlavou, a přitom zaslechla i první zvuk – skřípání kovu o betonovou podlahu. Světlo okamžitě zesláblo a v prostoru kolem ní zavládlo milosrdné měkké pološero. Ještě párkrát zamrkala a konečně spatřila všechno.

Snad by bylo líp zůstat pod kuklou a nic nevidět.

Nacházela se ve sklepe. Došlo jí to, jakmile nasála zatuchlý vzduch, prosycený pachem z vlhkých kamenů. Na rodinné chatě měli také kamenný sklep a její otec na něj byl jaksepatří hrdý a často se před návštěvami chlubil, jak udělal dobře, že se nenechal přesvědčit na beton, ale investoval do kamene. Od dětství znala, jak voní vlhký kámen sklepa, nemohla se mýlit.

A nemohla se mýlit ani v hodnocení své situace. Byla vážná. Pokusila se dohlédnout stranou, ale spatřila jen igelitovou zástěnu ani ne půl metru od kraje stolu. Na opačné straně totéž. Kolem ní dokola se vinul igelit z nějakého starého fóliovníku. Než se k ní vrátily černé ruce, stihla ještě zvednout hlavu a prohlédnout si zápěstí. Konečně pochopila, co ji tak pevně svíralo – železné obruče! Ležela na stole jako na útrpné lavici a přesně tak jako u této lavice ji ke stolu poutaly opravdové železné obruče. Pociťovala je na kotnících, kolenou, kolem pasu, zápěstí, loktů a...

Zpoza její hlavy se vynořily černé ruce a poslední obruč obemkla její krk – a bylo po rozhlášení.

„Zdeno...“ zaprosila, „nebo kdo jste... Prosím vás, pusťte mě! Co má tohle bejt? O co jde?“

Poslední obruč na krku ji úplně znehybnila, zbyly jí jen oči, pouze jimi mohla pohybovat.

„Prosím vás...“

Nic, žádná odpověď.

Nemělo smysl zápasit s obručemi, asi ani křičet. Párkrát se zhluboka nadechla a vší silou se přiměla uvažovat. Měla co dělat, aby zvládla paniku, ale zvládla ji. Neměla jinou možnost, než čekat, co se stane.

Igelitová zástěna se zavlnila, rozevřela a kdosi se nad ní sklonil. Konečně ho spatřila – záměrně se postavil tak, aby ho viděla.

Celkem fešák, byl to chlápek z parkoviště. To by bylo celkem v pořádku, ale vyděsila se nad tím, co měl na sobě.